

ОСОБЛИВОСТІ АДРЕСОВАНОСТІ В ОФІЦІЙНОМУ ТА НЕОФІЦІЙНОМУ ТИПАХ ДИСКУРСУ

Семенюк Антоніна Афанасіївна

канд. філол. н., доцент кафедри практики англійської мови
Східноєвропейський національний університет ім. Лесі Українки,

Хникіна Оксана Олександрівна

канд. філол. н., доцент кафедри іноземних мов
природничо-математичних спеціальностей

Східноєвропейський національний університет ім. Лесі Українки,
Україна

Анотація. У статті висвітлено роль фактора адресата в офіційному (судовому дискурсі обвинувачення) та неофіційному (сімейному) типах дискурсу. Визначено комунікативно-прагматичні параметри адресата як мовної особистості. Розроблено типологію адресата та проаналізовано вербалізацію адресованості в досліджуваних типах дискурсу.

Ключові слова: адресованість, адресат, адресант, сімейний дискурс, судовий дискурс обвинувачення.

Постановка проблеми. Сучасні лінгвістичні дослідження в рамках антропоцентричного та функціонального підходу й надалі спрямовані на урахування звернення до людського фактору у мові, проблем міжособистісного спілкування комунікантів та їх соціальної взаємодії.

Актуальність нашої статті зумовлена тим, що вона виконана у руслі нагальних досліджень, у фокусі яких постає людина та її комунікативна діяльність у всій її повноті в різних соціальних інститутах з урахуванням ряду соціолінгвістичних чинників та контексту функціонування.

Аналіз досліджень та публікацій. Прагнення сягнути глибин таїни спілкування стало причиною звернення сучасних лінгвістів до проблеми адресованості [1; 5; 10; 11; 12]. Адресованість (за О.П. Воробйовою), адресатність (за В.І. Карабаном), зверненість (за М.М. Бахтіним), є іманентною характеристикою мовлення, оскільки означає спрямованість, орієнтованість мовлення, будь-якого його вияву в комунікативній ситуації на реального чи уявного реципієнта. Адресатність – властива риса будь-якого висловлювання: “Кожен мовленнєвий акт є розрахований на певну модель адресата” [1, с. 357]. З цього випливає, що кожна форма реалізації мови експліцитно й імпліцитно звернена до адресата (М.М. Бахтін). Саме усвідомлення важливості

оцінки адресантом стану знань, належності до тієї чи іншої соціальної верстви адресата, невеликий обсяг комунікативно релевантних знань антропоцентричного характеру [11, с. 27].

Мета і завдання статті. Метою дослідження є порівняльний аналіз мовних засобів вираження адресованості, в офіційному (судовому на прикладі дискурсу обвинувачення) та неофіційному (сімейному) типах дискурсу, що передбачає вирішення конкретних завдань:

- розкрити роль фактора адресата в офіційному та неофіційному типах дискурсу;
- визначити параметри адресата як мовної особистості;
- розробити типологію адресата в дискурсі обвинувачення та сімейному;
- проаналізувати відмінності у вербалізації адресованості в зазначених типах дискурсу.

Виклад основного матеріалу. Одним із найважливіших компонентів лінгвістичної моделі комунікації є адресат. Комунікативна роль адресата, яка передбачає сприйняття чужого мовлення і реакцію на нього, має глобальне значення, тому що через сприйняття здійснюється процес пізнання. Адресат – кінцевий “споживач” повідомлення, створеного адресантом, у міжособистісному спілкуванні – особа, яка сприймає повідомлення та, відповідно до своїх когнітивних стратегій і конкретних

контекстних та ситуативних умов, інтерпретує повідомлення адресанта. Адресат – не пасивний споживач інформації, а активна особистість, від якої значною мірою залежить успіх спілкування та комунікативно-прагматична організація висловлення. З адресатом пов'язані такі аспекти спілкування: інтерпретація мовлення, зокрема правила виведення непрямих і прихованих змістів (смишлів) із прямого значення висловлювання; вплив висловлювання на адресата (“перлокутивний ефект” – готовність чи неготовність, спроможність чи неспроможність адресата до сприйняття саме такого типу висловлення); тип мовленнєвого реагування на отриманий стимул [4, с. 107]. Саме тому успішність чи неуспішність комунікативного акту або спілкування значною мірою залежить від особи адресата, його психологічних, фізичних, когнітивних й інших станів.

Визначимо базові комунікативно-прагматичні характеристики адресата в офіційному судовому дискурсі обвинувачення. Основними чинниками, які визначають базові параметри адресата як учасника комунікативного процесу та впливають на добір мовних засобів вираження є: 1) професійна компетентність – професіонал/непрофесіонал; 2) кількісний параметр – індивідуальний / колективний; 3) соціальний статус (володіння або наділення владою, правами, повноваженнями) – домінуючий/недомінуючий; 4) участь у процесі обвинувачення – активний / пасивний.

Слід зауважити, що важливою характеристикою судового дискурсу обвинувачення, який характеризується ритуалізованістю та регламентується конкретними особливостями, є наявність чотирьох адресатів: 1) склад суду; 2) відповідач (об'єкт обвинувачення); 3) процесуальний супротивник обвинувача (прокурора) – захисник (адвокат); 4) слухачі (публіка), які прийшли до суду з різних причин [8, с. 185].

Склад суду (судді) є професійним, домінуючим, активним, колективним адресатом, деонтичним авторитетом. Саме на склад суду спрямовує свою обвинувальну промову прокурор, який, з огляду на кримінально-процесуальні норми та ритуалізованість судової сфери спілкування, не може безпосередньо звернутися до відповідача або аудиторії [8, с. 106]. Тобто, склад суду є головним (прямим) адресатом. До цієї ланки, крім суддів, належить суд присяжних, котрі, є непрофесійними, але активними в

процесі обвинувачення. Склад присяжних не є гомогенним: присяжні виконують різні соціальні ролі в суспільстві, характеризуються різноманітними фізичними, психологічними, когнітивними характеристиками. Тобто присяжні представляють колективного, непрофесійного, “позагендерного”, “позанаціонального” адресата, який характеризується “неоднорідністю” [5, с. 55]. Хоча вони не є професійними в судовій справі, від їхнього рішення залежить увесь подальший хід судового процесу та доля відповідача.

Слід зазначити, що комунікативні ролі на відміну від соціально-статусних ролей у процесі судового процесу змінюються, що визначається позамовними чинниками, а саме: етапність судового засідання, зміна чисельного складу учасників. Отже, присяжні займають подвійну позицію в судовому обвинуваченні: виступають у ролі адресантів й адресатів обвинувачення.

Інші три адресати є паралельними (непрямими) адресатами. Відповідач є об'єктом обвинувачення. Він займає слабку позицію: не є професіоналом і виступає недомінуючим пасивним реципієнтом. Щодо адвоката – процесуального опонента прокурора, то він займає конкурентну позицію, оскільки також є професіоналом, домінуючим, активним, індивідуальним адресатом обвинувачення. Ще одним адресатом в суді є публіка, котра характеризується гетерогенністю та є субординованим, пасивним, масовим та непрофесійним адресатом, на якого паралельно спрямовується обвинувачення з виховною метою й для запобігання злочинам/правопорушенням.

Отож, щодо кількісного параметра: в офіційній ситуації обвинувачення беруть участь чотири адресанти (основний – прокурор) та чотири адресати обвинувачення, причому деякі з них є колективними: судді, присяжні, слухачі; професійними (прокурор, суддя, склад суду, адвокат) й активними у процесі обвинувачення.

Для судового типу дискурсу характерне вживання етикетних форм, що є різновидом системи кодифікованих форм (прямого звертання до складу суду): *My Lords, Your Lordship, gentlemen*, що часто супроводжуються гонорифічними [12, с. 120] прикметниками (*noble, good, learned, dear, honest*): *My noble and learned friends etc.*, наприклад: “*Your Lordship, I would like to ask you: would the alcohol make a difference? Would it – well, it is pretty hard for me to express myself, but would the alcohol – a*

person drinks some alcohol – would that mean that he would not be able to be charged on capital murder?” (14, p. 89).

Прямим адресатом цього офіційного висловлення обвинувачення є склад суду, на що вказує пряме звертання – *Your Lordship*, але адресат обвинувачення (відповідач) не є учасником комунікації, хоча є облігаторним учасником мовленнєвої ситуації. Висловлення обвинувачення протягом усього судового процесу можуть бути спрямовані спочатку на якогось одного непрямого адресата, а потім паралельно на двох або трьох відразу. Обвинувач у суді завжди “роздвоюється”: *“As you remember, my noble and learned friend, Lord Chancellor has already related in some detail the facts of the case. It is said by the appellant’s counsel to illustrate the importance of logic in the law. He submits that any law, if it is not entirely logical, is unacceptable both for that reason alone and also because it ignores the ethics, which should always govern criminal culpability. If logic is to be the sole guide, it follows that a man can never be regarded as committing an assault unless he is conscious of what he is doing. He defined this as “automatism”. And is it logical? His consideration, I mean. Is it logical?”* 14, p. 376).

З аналізу текстового фрагмента видно, що обвинувачення спрямоване на захисника відповідача, який виступає непрямим адресатом висловлення та є адресатом обвинувачення, котрого звинувачують у нелогічності міркувань.

У наступному прикладі адресант-обвинувач звертається передусім не до відповідача (об’єкта обвинувачення), а до масового адресата (присяжних, судді, публіки), уживаючи прийняті в суді кодифіковані звертання-кліше, а саме *Ladies and gentlemen*, що є доказом ритуалізованості та авторитарності даного типу дискурсу: *“Ladies and gentlemen, our concern is quite a different matter, namely, the effect of the drinking of the defendant and of the deceased’s provocative conduct of the mind and mental processes of the defendant in his then condition in relation to the issue of planning”* (14, p. 89).

Таким чином, звертання в судовому дискурсі обвинувачення окрім фатичної та статусно-регулятивної функцій, реалізує регулятивну функцію з метою впливу на адресата (відповідача), а саме: примусити його визнати свою провину, помилки; запобігання подальшим подібним негативним діям, учинкам; коректування (регулювання) поведінки тощо та публіки (для попередження подібних негативних

учинків, спонукання до кращої поведінки). Судовому дискурсу обвинувачення в силу його ритуалізованості притаманні конкретні комунікативно-прагматичні характеристики, які визначають основні параметри адресата та мовні засоби вираження адресованості.

Розглянемо особливості реалізації адресованості в неофіційному дискурсі на прикладі сімейного (СД). У СД об’єктом мовленнєвого впливу виступає власне адресат як реальний партнер з комунікації “справжній суб’єкт” [9, с. 250]. Адресат, як і адресант, характеризується соціальними й психологічними параметрами. Розглядаючи адресата як мовну особистість, ми приймаємо модель адресата О. П. Воробйової, що полягає в співвіднесенні трьох рівнів особистості з трьома его-станами / психологічними ролями людини (*дитина, дорослий, батько*), представленими в транзакційному аналізі Е. Берна [6]. На нашу думку, такий підхід до вивчення адресата як мовної особистості є релевантним для співвіднесення рольового аспекту буття, поведінки людини (соціокультурні ролі) та суб’єктного аспекту (психологічні ролі / его-стани), представленого внутрішніми / психологічними характеристиками людини, притаманними їй споконвічно.

Уважаємо, що для СД релевантними є три рівні, які функціонують у згорнутому вигляді, а саме: 1) сімейно-ієрархічний, який базується на комунікативній компетенції адресанта: субординований адресат (його комунікативна компетенція нижча) / “рівний” адресат (його комунікативна компетенція дорівнює комунікативній компетенції адресанта) / “вищий” адресат (його комунікативна компетенція вища); 2) індивідуально-особистісний, який охоплює інтелектуально-логічний, раціональний та емоційно-інтуїтивний; 3) соціальний: гендерний і віковий.

У межах СД ієрархія стосунків проявляється у фіксованості соціальних ролей комунікантів із віковими та гендерними особливостями, тому адресат у СД є передбачуваним, гендерним і віковим. Комунікація орієнтована на адресата, якому притаманні ті ж самі соціальні ролі, вікові характеристики та цінності, що й адресантові при симетричних стосунках. У випадку асиметричних відносин основним диференціюючим параметром є вік співрозмовників. Саме співрозмовник з вищим комунікативним статусом закріплює своє домінуюче становище й засвідчує свій

авторитет в сімейному дискурсі.

Звертання як один із засобів адресованості в англійській мові може виражатися вербально та невербально. Вербальні компоненти визначаються як засоби мовного коду, тобто слова, словосполучення, речення тощо, за допомогою яких виражається зверненість у мовленні. Невербальні засоби спілкування – це елементи комунікативного коду, які мають немовну (але знакову) природу й разом із засобами мовного коду слугують для створення, передавання і сприйняття повідомлень [1]. Одну із чисельних груп форм звертання становлять ті, які вживаються в сім'ї або у колі близьких друзів, і є неформальними звертаннями. Вони відображають різні типи адресатно-адресантних стосунків у ситуації родинного дружнього спілкування. Звертання *dad, daddy, pa, papa, ma, mam, mum, mamma, non, mummy, mom, mommy, mum* та інші є маркерами мовлення ще неповнолітніх дітей, у той час як звертання до батьків *Mother, Father* вказують на те, що діти вже дорослі і самостійні. До старших членів сім'ї (дідуся, бабусі) діти традиційно звертаються за допомогою слів *grandpa, granddad, grandma, granny, grand, nanny* і так далі. *Grandmother, grandfather* вживається лише дорослими членами сім'ї.

У ситуації різноположних стосунків адресованість реалізується з допомогою звертання, яке має форму жартівливо-оцінного звертання, зменшувально-пестливого імені, оцінного/неоцінного іменника, сімейного прізвиська, вираженого антономазією (*Pumpkin*), зоонімом (*Monkey*), що свідчить про близькі стосунки комунікантів. Звертання виконує функцію встановлення контакту, яка безпосередньо підпорядковується комунікативній функції і є одним із її виявів. Розглянемо наступний діалог, що розгортається між братом віком 26 років та 18-річною сестрою. Незважаючи на незначну різницю у віці, співрозмовники належать до категорії дорослих і дітей відповідно, що визначає їхню мовленнєву поведінку, наприклад:

Miles: "Hi, Pumpkin, " he exclaimed, and gave her a big bear hug.

Chloe: "I've been waiting all morning for you, Miles, you 're late."

He grinned at her.

Miles: "I think I'm early actually, kid. Anyway, how are things at Romany Hall? "

Chloe: "Okay," she answered laconically.

There was a slight pause, then she added softly, "But I want to - ' she broke off abruptly, as if she had changed her mind.

Miles: "Come on, Pumpkin, what were you going to tell me?"

Chloe: "Oh, nothing... it was nothing important, honestly."

Miles thought otherwise, but he made no comment, as always discreet (13, p. 54).

Комунікація розгортається у площині позитивних емоцій, що виражають радість мовців від довгоочікуваної зустрічі. Адресант чоловічої статі сприймає адресата жіночої, як нижчого за статусом у сімейній ієрархії, що маркують звертання *kid*, сімейне прізвисько *Pumpkin* (антономазія) та невербальна поведінка, що виражена в авторському наративі виразом *gave her a big bear hug* з акцентом на означеннях, дієсловами *exclaim, grin* й свідчать про гармонійні стосунки та лагідне ставлення до меншої сестри. На визнання вищого комунікативного статусу брата вказує звертання на ім'я *Miles* та апеляція до його життєвого досвіду, що виражено волюнтативною модальністю *But I want to -*. Брат її заохочує, удаючись до директиву із звертанням та спеціального питання *Come on, Pumpkin, what were you going to tell me?*, хоча одразу зрозумів, про що йдеться. Отже, адресат є субординованим, гендерним і віковим. Комунікант чоловічої статі розмовляє з позицій батька, а жіночої – дитини.

Адресат СД виступає в ролі об'єкта мовленнєвого впливу, що не означає його пасивності, але його активність реалізується залежно від використання різних соціально-психологічних механізмів впливу на особистість. Адресант домінує в ході кооперативної мовленнєвої інтеракції, його комунікативна інтенція та мотив визначає і його власну модель поведінки, і відповідну мовленнєву поведінку адресата.

Для СД характерним є персональність адресованості, тобто індивідуальне звертання співбесідників один до одного, урахування взаємних інтересів і можливостей розуміння теми повідомлення, пильніша увага до організації зворотного зв'язку з партнером по комунікації: адресат завжди присутній у момент мовлення в тому ж просторі й часі, володіє тим же ступенем реальності, що й адресант, активно впливає на характер мовленнєвого спілкування; позиція партнера безперервно рефлектується.

У рамках симетричних стосунків між

чоловіком і дружиною (братом і сестрою однієї вікової категорії) адресованість реалізується звертанням у формі повного власного імені, оцінного/неоцінного іменника, сімейного прізвиська, утвореного за моделями: $Pr_{poss} + N_{pr}$, $N_{pr+} Pr_{poss} + N_{ev}$, наприклад, *my Nif-Nif* (зоонім), які вводять аргументацію співрозмовників. Форма звертання несуть у собі інформацію не тільки про диференційні ознаки адресата, про взаємостосунки комунікантів, їх рольові позиції, але й повідомляють адресату про емоційний стан адресанта (інформативна функція). Розглянемо наступний міні-діалог:

HUSBAND: “*Darling, I don't like your hat.*”

WIFE: “*What's the matter with my hat, Baby? Everybody says it's very smart.*”

HUSBAND: “*It's too damned smart. It's not for you. It's for a rich, sophisticated woman of thirty-five with admirers.*”

WIFE: “*(Laughing) I'm practicing to be a rich, sophisticated woman of thirty-five with admirers. Now don't look so grim, Baby. It's still the same simple little wife under the hat. See? Homebody Number One*” (16, p. 67).

Темою цієї трансакції слугує недоречний головний убір дружини, на думку чоловіка, який намагається регулювати її поведінку. Прескрипція в маскулінному мовленні виражена імпліцитно: звертанням із констативом із негативною оцінкою її головного убору *Darling, I don't like your hat*. Звертання виступає в ролі індикатора і регулятора характеру інтерперсональної взаємодії. Аргументація чоловіка, на користь власної точки зору, представлено моделлю *Adj + Adj*, у якій *smart* утворює стилістичний прийом оксюморон *damned smart*, де *damned* є стертим вульгаризмом. Прикметники *rich, sophisticated* із позитивним забарвленням є інтенсифікаторами емотивної аргументації чоловіка: *It's for a rich, sophisticated woman of thirty-five with admirers*. Дружина ж у відповідь на висловлене невдоволення в грайливій формі намагається пояснити свій вибір, спираючись на загальноприйняті моду та смак у суспільстві що виражено означальним займенником у функції кількісного детермінанта *everybody*, вербально виражена епіфоричним повтором слів адресанта: *I'm practicing to be a rich, sophisticated woman of thirty-five with admirers* та імперативом зі звертанням: *Now don't look so grim, Baby*, еліптичним реченням *See?*, іменником з означеннями *same simple little wife* та стилістичним прийомом антономазії *Homebody*

Number One і невербально: сміх. *Darling, baby* є оцінними звертаннями комунікантів один до одного й маркують кооперацію та взаємну турботу. Дотримання максими симпатії співбесідниками також утримує ситуацію в рамках співробітництва.

Его-станом співбесідників є его-стан Дорослого. Адресат є рівним, гендерним і емоційно-інтуїтивним. Більша кількість прийомів у мовленні дружини свідчить про її більшу націленість на співробітництво, прагнення “загладити” свою відмову виконувати прескрипцію чоловіка й залишитися з ним у теплих стосунках, не змінивши тональності спілкування. Це вказує на її більшу здатність прилаштовуватися до будь-якої мовленнєвої ситуації.

Отже, адресованість є важливою характеристикою досліджуваних типів дискурсу, що впливає з їх належності до сфери інтерперсональних відносин комунікантів. Типологія дискурсів (офіційний/неофіційний) визначають комунікативно-прагматичні характеристики учасників спілкування, типологію адресата та добір мовних засобів вираження адресата (звертання).

Офіційний судовий дискурс обвинувачення в силу ритуалізованості та кримінально-процесуальних норм характеризується наявністю чотирьох адресатів (склад суду; відповідач (об'єкт обвинувачення); процесуальний супротивник обвинувача (прокурора) – адвокат та слухачі (публіка), у той час як у сімейному – один реальний співрозмовник. У ході аналізу дискурсу обвинувачення визначено основні критерії, що детермінують базові параметри адресата як учасника комунікативного процесу, а саме: професійна компетентність – професіонал / непрофесіонал; кількісний параметр – індивідуальний/колективний; соціальний статус (володіння або наділення владою, правами, повноваженнями) – домінуючий/недомінуючий та участь у процесі обвинувачення – активний / пасивний. У сімейному дискурсі критерієм для опису адресата є співвіднесенні трьох рівнів особистості з трьома психологічними ролями людини (*дитина, дорослий, батько*), що дало змогу виділити такі параметри характеристики адресата: сімейно-ієрархічний, індивідуально-особистісний та соціальний.

Судовому дискурсу обвинувачення притаманне вживання етикетних форм, що

є різновидом системи кодифікованих форм (прямого звертання до складу суду): *My Lords, Your Lordship, ladies and gentlemen* та інші, що окрім основних функцій звертання вказує на реалізацію регулятивної функції (регулювання поведінки відповідача та попередження подібних негативних учинків, спонування до кращої поведінки публіки). У сімейному дискурсі залежно від симетричних/асиметричних стосунків адресованість може бути вербалізована жартівливо-оцінними звертаннями, зменшувально-пестливими іменами, у формі повного власного імені,

оцінного/неоцінного іменника, сімейних прізвиськ, утворених за різними моделями, які вводять аргументацію чи м'яку прескрипцію адресанта / адресата. Невербально адресованість представлена посмішкою, жестами, поглядами, тоном голосу, які маркують теплоту стосунків. Звертання виконує контактостановлюючу, інформативну та регулятивну функції.

Перспективу вбачаємо у подальшому дослідженні особливостей реалізації адресованості залежно від ситуації спілкування під впливом різних соціолінгвістичних чинників.

Список використаних джерел:

1. Арутюнова Н. Д. Фактор адресата / Н. Д. Арутюнова // Изв. АН СССР. Сер. Лит. и яз. – 1981. – Т. 40. – № 4. – С. 356–367.
2. Арутюнова Н. Д. Язык и мир человека / Н. Д. Арутюнова. — М.: Школа Языка русской культуры, 1998. — 896 с.
3. Бахтин М. М. Проблема речевых жанров / Бахтин М. М. // Литературно-критические статьи. – М.: Наука, 1986. – 252 с.
4. Бацевич Ф. С. Основы коммуникативной лингвистики : підручник / Бацевич Ф. С. – К. : Академія, 2004. – 344 с.
5. Белова А. Д. Лингвистические аспекты аргументации / Белова А. Д. – К. : Астроя, 1997. – 310 с.
6. Берн Э. Игры, в которые играют люди. Психология человеческих взаимоотношений. Люди, которые играют в игры. Психология человеческой судьбы : пер. с англ. // Э. Берн. – Минск : Прамеб, 1992. – 384 с.
7. Воробьева О. П. Лингвистический аспект адресованности художественного текста (одноязычная и межъязыковая коммуникация) : дис. ... д-ра филол. наук : 10.02.04 / Ольга Петровна Воробьева. – М., 1993. – 382 с.
8. Ивакина Н. Н. Культура судебной речи / Ивакина Н. Н. – М. : БЕК, 1995. – 334 с.
9. Каган М. С. Мир общения: Проблема межсубъектных отношений / М. С. Каган. – М. : Политиздат, 1988. – 315 с.
10. Карабан В. И. Адресатность простых и сложных речевых актов / В. И. Карабан // Вестник Харьковского государственного университета. – 1989. – № 339. – С. 51–54.
11. Почепцов Г. Г. Коммуникативные аспекты семантики / Г. Г. Почепцов. – Киев : [б. и.], 1987. – 27 с.
12. Шевченко И. С. Историческая динамика прагматики предложения: английское вопросительное предложение XVI–XX вв. : монографія / Шевченко И. С. – Харьков : Константа, 1989. – 168 с.
13. Bradford V. T. Power of a Woman / V. T. Bradford. – London : HarperCollinsPublishers, 1997. – 335 p.
14. Criminal Law: Cases & Materials. V. 1, 2, 3. – Toronto, 1991–2006. – 877 p.
15. Crimes and Criminals. – London : A Time Warner Paperback, 2002. – 576 p..

THE PECULIARITIES OF ADDRESSING IN THE OFFICIAL AND NON-OFFICIAL DISCOURSE

Summary. The article highlights the role of the addressee factor in the official (judicial discourse of accusation) and non-official (family) types of discourse. The communicative-pragmatic parameters of the recipient as a language personality are defined. The typology of the addressee is developed and the addressing verbalization in the types of discourse under investigation are analyzed.

Keywords: *addressing, addressee, addresser, family discourse, court discourse of accusation.*